



Styret i Stig borettslag i jubileumsåret:

- Formann:** Stein Talleraas
- Nestformann:** Pål Jensen
- Sekretær:** Lill-Ann Kaborg
- Styremedl.:** Berit Granum
- Vara:** Rolf Røraas
- Lisbeth Wiik
- Frank Thommessen

Jubileumsheftets bidragsyttere (tekst og bilder):

- Håvard Pedersen
- Thorleif Pedersen
- Stein Talleraas
- Tor Ramberg
- Kristine Grønhaug
- Siri Kaborg
- Stian Røraas
- USBL

**Design:**  
Lill-Ann Kaborg

**Trykk:**  
Mercur Trykk



Stig Borettslag  
1951 – 2001



Stig Borettslag  
1951 – 2001



# Stig borettslag 50 år



2

Etter krigsårene var bolignøden i Oslo stor. Det ble bygd svært få nye boliger. Man manglet både materialer og penger. På tross av denne vanskelige situasjonen satte USBL i gang bygging av Stig borettslag og flere andre lag på Årvoll sommeren 1950. En kjempeinnsats ble utført. Unge entusiastiske mennesker bygde brorparten av borettslagene på dugnad. På Stig reiste 11 flotte 4-mannsboliger med 44 3-roms leiligheter og 22 hybler seg.

En spennende og ganske heroisk del av norsk bolighistorie "sitter" i veggene på Stig borettslag. Man fikk til noe som både beboerne og deres etterkommere har all grunn til å være stolte av. Og ikke minst har USBL grunn til å være stolt av Stig borettslag. Vi har i vår midte et borettslag som er bygd på dugnad – det er ganske enestående.

Noen av dere som var med på dugnaden bor der fortsatt. Jeg vet at både dere og de nye som har kommet til etter hvert, er svært opptatt av å holde borettslaget i god stand. Det er derfor alltid en fryd for øyet å se de fine og velholdte husene med pene grøntområder rundt.

USBL har vært forretningsfører for borettslaget gjennom disse 50 årene. Vi har erfart at borettslaget har hatt dyktige og aktive styrever – og vi vet at borettslaget har lagt stor vekt på å ha et godt sosialt miljø.

På alle måter har Stig borettslag hatt en spennende historie gjennom de 50 år som har gått.

Vi ønsker dere til lykke med framtiden og gratulerer dere med 50-års jubileet.



Kjell F. Jakobsen  
Adm. dir.



3



Tor Ramberg og Thorleif Pedersen forteller om USBLs virksomhet på Årvoll.

# Det var en gang . . .

**Stiftelsesmøtet for Ungdommens Selvbyggerlag ble holdt den 20. oktober 1948. Ungdommen var gjennom media blitt oppfordret til å møte fram og det gjorde de i den grad at den store salen i Folkets Hus ble overfylt. Mange slapp ikke inn i møtelokalet, men måtte i stedet nøye seg med å stå ute på gangen og lytte til det som ble sagt.**

Tor Ramberg var en av de fremmøtte og han husker godt trengselen foran inngangsdørene: «Jeg hørte om møtet på radioen og dro dit sammen med forloveden, men det var stappa fullt. Etter en del venting kom vi til slutt likevel inn,» sier han.

Ca. en måned senere var medlemstallet på over 600 personer, Tor Ramberg fikk medlemsnummer 20, Thorleif Pedersen nr. 14. Vi var alle ungdommer i en vanskelig bosituasjon, som her så en mulighet til å komme seg vekk fra denne ved egen arbeidsinnsats. Kontingenten var på kr. 50,- i året, et ikke ubetydelig beløp den gangen, særlig for ungdommer som fra før av hadde vanskeligheter med å få endene til å møtes.

Senere ble det arrangert en såkalt intervjukveld i kontorene til Norsk boligbyggerlag i Torggata, hvor de framømte skulle fortelle om hvilke behov de hadde med hensyn til boligene. Det ble også lagt fram planer om å bygge en egen «Ungdommens by» ute på Nesoddtangen, som skulle ha en underjordisk tunnel fra Vipppetangen. «Vi ble spurt om hvor mange rom vi ville ha der. Men vi ble snart klar over at det hele bare var en utopisk visjon, som det da også skulle vise seg var umulig å realisere i motsetning til de mer jordnære planene,» sier Thorleif Pedersen.

Tomtespørsmålet var i begynnelsen den store bøygen for Ungdommens Selvbyggerlag. I januar 1949 ble det sendt søknad om tildeling av tomter til Oslo kommune. Svaret ble imidlertid ikke som forventet. Boligrådet, som behandlet søknaden fattet ikke selv noe vedtak men sendte den i ste-

det over til OBOS for uttalelse. Kommunen og boligdirektør Nilsen mente det greide seg med OBOS, så vi måtte kjøpe tomten selv, sier Ramberg. Men før det kom så langt hadde styret i USBL henvendt seg til en lang rekke offentlige og private institusjoner. Det ble ikke oppnådd noe mer enn et tomteløfte fra Oslo Boligråd, som heller ikke ble innfridd.

På tross av en heller dårlig økonomi så styret seg nødt til å gå ut på det private boligmarkedet for å skaffe seg de første tomtene. I februar 1950 fikk man tak i fem mål i Lyngåsveien 11 på Kjelsås og atten mål på Årvoll. Arealet på Årvoll ble kjøpt av Botslangen og Halsnes med et lån i Andresens bank, som ble innvilget etter en garanti fra Statens husbank.

I mai 1950 begynte arbeidet i det som i dag heter Dugnadsveien. Dugnadsarbeiderne kom fra alle kanter av landet. Ved siden av ungdom fra Oslo og omegn var det også noen fra Bergen, Ålesund og Tromsø. Felles for oss alle var at vi bodde dårlig, ofte hele familier på en trang hybel nede i byen. Vi så dette som en sjanse til å få oss noe eget, selv om det bare var i en firemannsbolig og ikke i en villa, som det for øvrig fantes noen av her på Årvoll. «Før krigen var det bare hytter og villaer her oppe. De lå mellom skogbrynet og gårdene. Mange

**Vinteren 1950 i vei 1178. Dugnadsgjengen håndslår stor stein til pukk. Bak ser vi reisverket til boligene i det som i dag heter Selvbyggerveien 16, 20 og 22.**

hadde kjøpt seg en liten tomt, og bygde ut etter hvert som de fikk råd,» sier Ramberg. Arbeidsutstyr var det heller smått med i begynnelsen, men vi baserte oss på hva den enkelt selv hadde av verktøy. Den første dagen hadde jeg med hammer og brekkjern. Vi rev ned noen gamle uthus som sto her oppe, trakk de rustne spikrene ut av treverket og brukte dem til forskalingen, sier Pedersen. Han husker også godt den første dagen. Vi hadde blitt bedt om å ta med spade og hakke, og Arbeidsformann Kristensen delte oss opp i lag. Her hadde de som hadde et fag innen håndverk en fordel framfor kontoristene. Vi drev med håndkraft, og to lastebiler ble leid inn til tredje kroner dagen for å kjøre vekk jorden for oss. Vi hadde faktisk så dårlig råd at vi ikke hadde penger til å kjøpe tremateriale til å avstive grøftene vi gravde. Dette var jo livsfarlig hvis det skulle gå et leirras, så da det kom folk fra Oslo Vann og Kloakkvesen på befarung ble vi omgående komman-

dert opp av grøftene. Det var bare tur at det gikk godt.

Det ble lite tid til fritidssysler ved siden av det fysiske anstrengende arbeidet, ikke minst fordi dugnadsarbeiderne i tillegg hadde fast heldagsarbeid. På femten måneder hadde jeg to dager fri, 1. og 17. mai, forteller Ramberg. Ferie hadde jeg ikke det året. I tillegg til å arbeide på byggefeltet på Årvoll jobbet jeg 48 timers uke på Rikshospitalets apotek. Der jobbet jeg fra syv til fire, spiste på bussen opp til Årvoll og arbeidet fra 16:30 til 21:00. Jeg var sjelden hjemme før klokka 22:30 om kvelden og så var det opp igjen kl. 05:30. På lørdager arbeidet jeg fra 13:00 til 20:00 og på søndager fra 09:00 til 17:00. Jeg hadde 1400 dugnadstimer da jeg var ferdig her oppe.

På denne tiden bodde Thorleif Pedersen med kone og en liten gutt på et 20 kvm stort rom nede i byen. Selv var jeg fortsatt bare forlovet, vi hadde





**Sommeren 1951. Ikke alle hus er ferdige. Grøntanlegg og stikkveier kommer ikke før til neste år.**

**Under: Borettslagets første styre holder avslutningsfest i barnehagen.**

bestemt oss for å vente med bryllupet til vi hadde fått oss en leilighet. Vi måtte utsette bryllupet tre ganger etter hvert som fristen for at huset skulle stå ferdig ble forskjøvet først fra juli til august og til slutt til september.

På tross av at mange var slitne allerede før de kom opp hit, betydde det ikke at de kunne slappe av og ta det med ro i en time eller så før de påbegynte dugnadsarbeidet. Det var tidsfrister som måtte overholdes her oppe også.

Jeg var med i rørleggergruppa. Vi måtte legge vannet – for innlagt vann var det ikke. Krana står fortsatt der hvor det gamle våningshuset var, sier Pedersen.

Vi la kloakken og ble kalt for gravergjengen, sier Ramberg. I 1950/51 la vi kloakk fra Stig og gravde oss helt ned til Trondheimsveien ved Brobekk. Siden vi som nevnt manglet materialer til avstivning av grøftene, jobbet vi hele påsken for å bli ferdige før telen gikk. Alt vi hadde var Petromax-lampene og hakkene. Vi slet så vi fikk trøler og vannblemmer men klarte å bli ferdige i april, like før teleløsningen.

Det var også andre problemer som var med på å forsinke arbeidet. Det hendte nemlig at materialer forsvant fra byggeplassen om natta. Synderne var uteliggerne, som det var en del av oppe i skauen på Årvoll. De tok lemmer, plank, sement og murstein. Ofte måtte vi gå opp til hyttene deres på dagtid for å hente det de hadde stjålet fra oss i løpet av natten. Å leie folk for å holde vakt var for dyrt. Uteliggerne kunne være både bryske og høyrøstede av seg, så mange synes det var litt skummelt å komme for nær hyttene deres på turer i skauen. Vi kunne ofte høre berusede kvinner og menn som skrek til hverandre inne mellom trærne. Pedersen forteller: «Det var særlig en episode som gjorde inntrykk på meg. En av uteliggerne, som hadde en gris, skulle slakte den med øksa. Han kan ikke ha vært helt størken på bena eller hånden for det stakkars dyret skrek så det kunne høres over hele området. De forferdelige hylene gikk gjennom marg og ben på meg. Til sist klarte han å få tatt livet av grisen ved hjelp av et par andre uteliggere. Det var spesielt mye drikking og festing oppe på Østreheim kro. Vi klagde til politiet på



**Sommeren 1953. Mette Walgren har bursdag. Bak fra v. Kari Walgren, Anne Grete Syverud, Eli Grøttheim, Mette Walgren og Arild Pedersen. Foran fra v. Britt Grøndal, Sigrunn Helland og helt til høyre Sølvi Horn.**

grunn av støy og høy musikk. Av uteliggerne husker jeg spesielt ei kvinne som bare ble kalt for «Svarta». Uteliggerne i Årvollia ble fjernet av politiet i den såkalt storrazziaen hvor også brannvesenet deltok. Brannmennene brant ned hyttene oppe i skauen.



**Trondheimsveien ved Brobekk 1953/54. I bakgrunnen ser vi Årvollia med den første utbyggingen på Tonsenhagen. Barna på bildet er Håvard og Arild Pedersen.**

Mange av medlemmene i Ungdommenes selvbyggerlag var kommunister, så det kunne bli enkelte hissige diskusjoner mellom disse og mer sindige sosialdemokrater. Det var heller ikke særlig populært når enkelte brukte mer tid på å preke kommunismens fortreffeligheter istedet for å svinge hammeren. Jeg kan huske en kar som stadig vekk pratet om situasjonen i Ungarn og Polen under kommunistregimene. Arbeidsformann Kristensen, som var nordlending, var ikke særlig begeistret for dette og sa: «Hva er det egentlig han er her for? Å holde foredrag? Ham skal vi nok bli kvitt. Vi trenger ikke sånne oppviglere her.» Men ingen ting skjedde, selv om den andre nok etter det snakket noe mindre om situasjonen i kommunistlandene.

Alkoholmisbruk kunne være et problem på mange større arbeidsplasser, som verkstedene Aker og Nyland. Også innen bygg- og anlegg var dette et problem, hvor den såkalte «spleisen» var noe du måtte være med på enten du ville eller ikke, for å vise at du var en god arbeidskamerat, sier Pedersen. Etter arbeidstiden dro man til steder som Automaten, hvor kranene var åpne til sent på kvelden og ølet ble servert i seidler til de tørste gjestene. Mange måtte stampe både klokka og andre eiendeler for å få pengene til å strekke til til neste lønnsdag. Enkelte drakk også mer eller mindre åpenlyst i arbeidstiden. Men slik var det ikke hos oss. Fyll ble ikke akseptert i USBL. Ble noen grepet i å drikke på arbeidsplassen, fikk man omgående sparken. Det skjedde bare med én kar. Vi var folk med pågangsmot og vilje til å bygge våre egne hjem. Mange begynte i selvbyggerlaget, men ga seg etter en tid, da de fant ut at det ble for anstrengende for dem. Vi forsøkte – på tross av de nevnte vanskelighetene – å holde en

høy standard på bygningene for å få kommunen til å gi oss flere tomter. Leilighetene hadde stue, kjøkken, bad, soverom og et barneværelse. I tillegg satte vi inn kaminer og la Larviksparkett på gulvene.

I perioden 1950-53 ble det utført 732 000 dugnadstimer her oppe på Årvoll. Vi satte i gang før byggetillatelsen forelå. Til å begynne med var det bare en håndfull mennesker her oppe, men etter hvert kunne det være opptil 200 dugnadsarbeidere, både gutter og jenter, på søndagene. Ellers i uken var det dugnad hele dagen, noe som var mulig fordi mange av oss hadde skiftarbeid og kunne jobbe på formiddagen. Hele reisverket ble bygd på «Hytter og Hus» nede på Sinsen og kom ferdig nummerert på byggeplassen, så fikk vi det opp samme dag. Dette var en bygningsform som het amerikansk bindingsverk, hvor alt skulle gå fortest mulig for seg og der alt var tilpasset på forhånd.

Torleif Pedersen forteller videre: «Vi i Ungdommenes Selvbyggerlag ble sett på med ublide øyne da vi begynte her oppe. Vi ble kalt for «ryggsekk-folket» av de få fastboende, som ikke var særlig begeistret for oss. De følte seg antagelig hevet over oss og ment nok at vi var litt simplere enn dem. Området ble kalt for «Negerlandsbyen». Men jeg kan forstå noen av innvendingene fra de fastboende, for det ble mye støy og trafikk mens vi holdt på. For å bedre forholdene til de fastboende foreslo vi fellesprosjekter som et samfunns-hus med plass til både postkontor og kino. De var ikke interessert i dette, deres penger skulle gå til en kirke og ikke noe samfunns-hus.» Etter de første utbyggingene i regi av USBL, satte sporveien opp en omvisningsrute på søndager til





Stig Borettslag anno 2001 er en grønn oase med beboere i alle aldersgrupper. Noen har bodd her helt fra starten mens de siste flyttet inn i sommer. Dette bildet er fra en kaffepause under dugnaden våren 2001.



# Stig Borettslag

## I forbifarten . . .

### Hvorfor bor vi på Stig?



I sommer har Siri Kaborg (11) og Stian Røraas (9) fartet rundt i borettslaget på jakt etter beboere i alle aldre utstyrt med engangskamera og spørsmål.

**Spørsmål 1:** Hvor lenge har du bodd her på Stig?

**Spørsmål 2:** Hvorfor ønsket du å flytte hit?

**Spørsmål 3:** Hvis du kunne forandret på én ting med Stig – hva ville du ha forandret da?

**Spørsmål 4:** Hvis du skulle spille inn en reklamefilm for Stig Borettslag. Hva ville du sagt da?

**Spørsmål 5:** Trives du her?

#### Kari Pedersen

**1:** Vi flyttet hit i juni i 51, så vi har bodd her i 50 år.

**2:** Vi bodde to voksne og et barn i en ettroms leilighet. Drømmen var å få seg eget hus.

**3:** Jeg synes det er kjempefint slik det er.

**4:** Her på Stig er det god plass mellom husene, Det er godt for ungene å vokse opp og det er kort vei til både skogen og raskt ned til sentrum. Dessuten er det mange gode naboer.

**5:** Ja visst trives vi her.



#### Gerd Johansen

**1:** Vi har bodd her i 50 år.

**2:** Det var vanskelig å få seg et sted å bo. Men her fikk vi anledning til å være med på å jobbe på dugnad og derfor fikk vi leilighet.

**3:** Det er bra som det er.

**4:** Vi bor rett og slett på det fineste stedet som finnes.

**5:** Ja!



de forskjellige byggestedene. Årvoll og Stig var inkludert i denne ruten. Guidene på bussene fortalte passasjerene om det som foregikk på byggestedene, og noen viste seg å være så interesserte at de meldte seg inn i Ungdommenes Selvbyggerlag.

Leilighetene ble tildelt etter et poengsystem, hvor flere faktorer inngikk. Den viktigste var de såkalt dugnads-poengene. Man fikk ett poeng for hver arbeidstime. Det høyeste poengtallet ga først leilighet, men det betydde ikke at vedkommende kunne velge den leiligheten han ville. Han fikk bare trekke først fra trommelen med numrene på alle leilighetene. Selv med nye leiligheter var nok virkeligheten for arbeidsfolk flest mye anderledes i begynnelsen på femtitallet enn det er i dag.

«Da vi var ferdige med å bygge, viste det seg at det var toppen to biler på 44 leiligheter, så fire prosjekterte garasjer ble droppet og området ble istedet brukt til barnehage. Men bare fire år etter at vi hadde flyttet inn ble det prosjektert 20 garasjer (i 53 og 54). Laget tilbød også garasjer til folk som ikke bodde der, for at ingen skulle stå tomme og man dermed skulle gå glipp av leieinntektene.

Jeg hadde ikke bil selv, og ville vært glad om jeg hadde kunne kjøpe en moped. Pengene gikk med til livsopphold – enkelte måtte til og med leie ut ett av rommene. For meg var det der-

for utenkelig å kjøpe bil. Men i 1960 kjøpte jeg en Monark, en svensk moped for kr. 1100,- ved å ta opp lån i Arbeidernes Landsbank. I årene etter krigen tjente jeg ikke mer enn 75,- kroner i uken på apoteket. I 1964 kjøpte jeg en Vespa til kr. 3000,-» forteller Ramberg.

«Vi var alle som en stor familie den gangen vi flyttet inn her, vi kjente hverandre og var venner. Det er ikke samme tilhørigheten her nå. Folk som ikke var med i lagets pionertid har kommet til, andre har flyttet ut, slik at det blir et annet miljø. Dugnadsinteressen er også på hell. I begynnelsen ble alt arbeid og vedlikehold, som maling og drenering utført av oss. Men dette er satt bort i dag.

– Den gangen Ungdommenes Selvbyggerlag begynte her oppe var det ikke folk på Årvoll gård og vi hadde heller ingen interesse av den. Dette har imidlertid endret seg i dag. Selv er jeg støttemedlem i Årvoll Gårds venner,» sier Ramberg. Jeg synes det er kjempeflott at man har klart å bevare gården, med hovedhus, låve, våningshus og drengestue. Gården er en perle i det blokk- og asfalt-dominert landskapet.

Jeg kan forresten huske at det var bokauksjon i kjelleren på gården en gang i sekstiårene, avsluttet Ramberg. ■





## Stig borettslag Rognebær og bikkja til Olsen

**Han bodde først i Gamlebyen. – Jeg husker det som en verden av asfalt og grus. Da vi flyttet hit i 1967, var det som å komme til en stor, grønn hage. Et paradys på jord, sier Glenn Andersen (39) og forteller om barndommen på Stig.**

– Jeg hadde vært her før. Onkelen min bodde med familien i nummer 20, og vi var ofte på besøk. Jeg husker at vi lekte på plenen og at vi hoppet strikk. Da onkelen min flyttet, var det vi som overtok leiligheten hans i andre etasje.

Jeg var seks år gammel. Jeg husker unga stod og glante da vi kom. Det var Christian Ramberg, Elin Hatterud og Hans Jørgen Wang. «Skal du bo her?» Veien fra porten til huset ble veldig lang.

Barna på Stig var liksom anderledes enn dem i Gamlebyen. De var ikke fullt så tøffe. I Gamlebyen fant vi på en god del rampestreker; for eksempel knyttet vi sammen skolissene til fyllikene eller vi pekte nese til fangene i Oslo Kretsfengsel.

På Stig ble jeg først kjent med Hans Jørgen, som bodde i nummer 18. Mora hans var ganske eksotisk. Hun hadde vært kokke på sjøen i mange år og dessuten kunne hun stupe fra tier'n. Vi gutta respekterte henne. Det beste var at hun arbeidet på Freia. For fra kjøkkenvinduet i andre etasje pleide hun å kaste ned sjokolade til oss.

Elisabeth Sandnes bodde i første etasje, og hennes foreldre passet meg ofte. Elisabeth og jeg pleide å ta følge til skolen, for vi gikk i samme klasse. Vi var kompiser og ikke kjærester. Likevel ble vi ertet. De kalte oss «Sonja og Harald».

Det var et godt miljø på Stig. Vi lekte hele tiden; for eksempel «høl i hatten», «knutemor» eller vi kastet på stikka med store femøringer. Vi fikk lov til å spille slåball utenfor huset til Christian Ramberg. Men av en eller annen grunn fikk vi ikke lov til å spille fotball der.

Om vi fant på rampestreker? Joda. Det viste seg etter hvert at unga på Stig ikke var helt borte likevel. Vi dro på slang, selvfølgelig. Var det noe de voksne ikke tålte, så var det at vi tok epler. Da var det trusler om både juling og politi.

Det var en som het Olsen. Han pleide å pusse den livsfarlige puddelen sin på oss. Det skjedde særlig etter at vi hadde drevet med «hæpping». Da bandt vi et fiskesnøre til vindushaspen, og gjemte oss bak en busk. Der lå vi, gjerne tre – fire mann, og nappet i snøret. Det smalt ganske greit når haspen slo i ruta.

Den lyden kunne drive enkelte til vanvidd. Særlig Olsen og bikkja. Men andre voksne var smarte nok til å late som ingenting. Vi gadd ikke plage dem.

Vi lekte mye cowboy og indianer. Jeg var en av de få som alltid ville være indianer. Det kom nok av at jeg leste mange indianereventyr. En gang vi lekte

krig i skauen, kom vi til å glemme igjen Hans Jørgen. Han hadde stått bundet til et tre i et par timer, da mora hans ville ha ham hjem til middag. Da kom vi på hvor han var.

Hvert år ble det arrangert skirenn med premieutdeling ved bankestativet utenfor nummer 16. En av drivkreftene bak vinterens høydepunkt, var Håvard Pedersen. Vi preparerte løyper til de lå på olympisk nivå. En gang kom fetteren til Terje Sandnes, norsk-pop-stjernen Stein Ingebrigtsen, og tråkket midt i løypa med finskoa. Siden har ingen av oss vært særlig begeistret for ham.

Vi klatret mye i trærne. Det var om å gjøre å klatre høyest og tørre å hoppe fra de høyeste grenene. I rognebærsesongen blåste vi bær med blåserør. Dersom man hadde ønske om å bli en god spretterskyter, var Stig et genialt sted å vokse opp. For i steinbruddet fant vi krampere som lå igjen etter sprenging av fjell. Krampene brukte vi i spretteren. Det svei noe jævlig. Men vi skjøt aldri på jentene med sprettert. Da brukte vi bare blåserør og rognebær, for det var ikke så vondt.

På skytebanen fant vi krutt og patronhylser. Øyvind Pedersen var den første i borettslaget som klarte å lage en skikkelig bombe. Vi detonerte den i

skauen utenfor skytebanen. Etter å ha hørt DET smellet, gjentok vi ikke bedriften.

I 12 – 13 års alderen ble radiusen større og vi beveget oss utenfor Stig. Vi syklet, spilte fotball og så etter jenter.

På ungdomsskolen var det et mye tøffere miljø. På den tiden hadde Årvoll et av de tøffeste miljøene i hele Oslo. Det var flere som døde av overdose. Men heldigvis var det ingen fra Stig som raste utfor. Hva kommer det av? Stig er på en måte en landsby i byen. Vi har våre egne normer og måter å forholde oss til hverandre på. Vi passer på hverandre. Det er fint. Men det kan også være negativt. Skiller man seg ut, blir man gjerne litt uglesett.

Jeg har valgt å bo på Stig som voksen. Her er jeg trygg på omgivelsene, og jeg vet at sønnen min trives.

Jeg er glad i naturen. Det som et privilegium at jeg kan ta på meg skiene utenfor stuedøra og legge i vei innover i marka. På den annen side kan jeg sykle til arbeidsplassen som ligger i byen.

Foreløpig er det lite trafikk på Stig, men jeg er redd for at det skal bli mer i framtiden. Jeg kom jo fra Gamlebyen. Fra Schweigaardsgate. Der dundret bilene forbi.







## Stig Borettslag

# Glad i pensjonistene på Stig

– Jeg var i København i sommer. Det var fint. Men det er alltid best å komme hjem. Til gode, gamle Stig, sier Glenn Andersens sønn, Jens Olav (11).

– Hvordan er det å bo på Stig?

– Hyggelig.

– Hvorfor?

– Fordi det bor både barn og pensjonister her. Pensjonistene er veldig hyggelige, altså. De slår alltid av en prat. Uten dem vet jeg ikke hva jeg skulle ha gjort.

Det er en god del å gjøre på Stig. Vi bor rett ved skogen og jeg er veldig glad i den. Det er mange dyr, det lukter godt og trærne er fine.

Ellers spiller jeg mye fotball. Det passer bra at det er stor fotballinteresse blant folk her oppe.

– Gjør du noe annet?

– Vel, jeg spiller fotball. Og piano. En sjelden gang hopper jeg fra husken på plenen, spiller slåball eller boccia. For de mindre barna er jo sandkassa god å ha.

– Er det noe som er dumt med Stig?

– Ja, Stig kunne kanskje ligget litt nærmere havet. Da kunne vi ha fisket, også om vinteren.

– Hva synes du om dugnadene?

– Uff. Jeg synes det er hyggelig med festen etterpå. Men selve dugnaden har jeg ikke behov for. Det kan man trygt si.

– Du har venner som bor andre steder?

– Jens August bor på Lillehammer og Jon bor på Slemdal.

– Kunne du tenke deg å flytte?

– Nei.

– Kommer du til å bo her hele livet?

– Nei, hvis jeg blir fotballproff må jeg nok dra. Det kan jo ellers være at jeg blir lei av å bo her, og vil flytte til et annet sted. Det vil tiden vise.

– Faren din har bodd her hele livet?

– Ja, han har jo klart seg ganske bra. Men har det noe med saken å gjøre?

– Men hvis han har bodd her hele livet, kan det vel være det blir slik med deg og?

– Det er ikke umulig. Får jeg meg jobb i Oslo sentrum, kan det være jeg blir boende her. Men jeg er jo ingen spåkone, vet du.



# Stig Borettslag

## Vi fortsetter i forbifarten . . .

### Hvorfor bor vi på Stig?



Spørsmål 1: Hvor lenge har du bodd her på Stig?

Spørsmål 2: Hvorfor ønsket du å flytte hit?

Spørsmål 3: Hvis du kunne forandret på én ting med Stig – hva ville du ha forandret da?

Spørsmål 4: Hvis du skulle spille inn en reklamefilm for Stig Borettslag. Hva ville du sagt da?

Spørsmål 5: Trives du her?

#### Berit og Nils Klingenberg

**1:** Vi har bodd her i 7 år.

**2:** Vi hadde bodd i området lenge og er godt kjent her.

**3:** Det er ikke noe spesielt vi ville forandret på.

**4:** Det er et fint område å bo i. Pent – folk er flinke til å stelle på uteområdene. Dessuten er det lite kriminalitet her oppe på Årvoll.

**5:** Ja vi trives godt her.

#### Grethe og Sverre Stenersen

**1:** Vi har bodd her i 50 år.

**2:** Vi var forlovet den gangen, men manglet et sted å bo. Vi ønsket oss selvfølgelig en egen leilighet eller et hus. Og fikk anledning via USBL.

**3:** Hvis jeg kunne fått gjort noe med borettslaget vårt ville vi ha isolert husene på nytt. Det er nemlig veldig lytt mellom leilighetene her.

**4:** Flott beliggenhet, nær skogen, godt naboskap og god kommunikasjon hvis man vil en tur ned til byen.

**5:** Vi trives veldig godt her. Vi ville ikke bodd her i 50 år om vi ikke gjorde det.



#### Ina Kaborg

**1:** Jeg har bodd her i 8 år.

**2:** Vi hadde bodd en stund her på Åvoll. Vi leide en leilighet og ventet egentlig bare på at det skulle bli ledig en i borettslaget her, for vi hadde lyst til å flytte hit.

**3:** Jeg vet ikke om noe jeg ville ha forandret akkurat nå.

**4:** Det er trygt både for voksne og barn. Nær skogen og nær sentrum.

**5:** Ja jeg trives godt her, kunne ikke tenkt meg å bo noe annet sted jeg.



#### Ann Karin Linnerud

**1:** Vi har bodd her i 2 år.

**2:** Jeg er født og oppvokst på Årvoll. Hadde bodd et annet sted men hadde lyst til å flytte tilbake – og det gjorde jeg.

**3:** Jeg kunne tenkt meg å pusse opp utvendig.

**4:** Årvoll er et sentralt sted å bo på, det er hyggelige naboer her, også er det jo nærme marka.

**5:** Ja kjempegodt.





# Stig borettslag

## I selvbygget hus i 50 år

**Etter femti år i selvbygget hus, er ekteparet Stenersen fremdeles å finne i Stig borettslag, et av USBLs eldste lag. Laget fylte nylig 50 år, noe som blant annet ble markert på USBLs generalforsamling tidligere i år.**

Det har vært femti gode år her på Stig, sier Grethe Stenersen, som ikke bare er veteran i Stig borettslag på Årvoll, men som også jobbet en årrekke i USBL.

Stig borettslag består av 11 firemannsboliger med 44 leiligheter og 22 hybler og ligger idyllisk til i særdels grønne omgivelser på Årvoll.

### Sterk fellesskapsånd

– Det er jo noen av oss gamle igjen ennå, men som

naturlig er, kommer det stadig nye og yngre folk til. Barn som vokste opp her forsøker også å få noe i nærheten, sier Grethe Stenersen og føyer til at fellesskapsånden nok var noe spesiell i selvbyggerlagene.

– De fleste hadde over 1000 dugnadstimer i gjennomsnitt for å få leilighet her, og det sier seg selv at vi ble godt kjent med hverandre lenge før vi hadde flyttet inn.

– Stig og Lyngåsveien var de to første borettslagene som ble bygget i USBLs regi. Selve feiringen skal foregå den 6. oktober i år.

### Alle yrker var med

– 90 prosent av alt arbeidet ble utført på dugnad, og det var et fryktelig slit for dem som sto for innsatsen, minnes Grethe Stenersen.

– Alle yrker var med på å ta sin tørr. De som var fagarbeidere innen bygningsindustrien hadde nok den hardeste jobben. Først full 8-timers jobb om dagen og så rett på dugnad. Det var dugnad hver kveld, lørdager, søndager og andre fridager. Man fikk poeng for hver dugnadstime; én time dugnad ga ett poeng, sier hun.

– På forhånd var det regnet ut tilleggspoeng etter hvor dårlig boforhold hver enkelt hadde før innflytting. Tildeling av leilighet gikk etter poeng, den som hadde flest poeng trakk leilighet først, deretter trakk man etter tur, alt etter hvor mange poeng man hadde. I gjennomsnitt var det snakk om ca. 1000 poeng for hver leilighet, sier hun.

– Det var bare gifte par som fikk flytte inn i en 3-roms leilighet, og betaling for dugnadstimer var kr. 2,75, hvorav 25 øre gikk til et dugnadsfond. Innskuddet var kr. 4.500 for hver leilighet, og den månedlige husleie var på 110 kroner.



Grethe og Sverre Stenersen har fremdeles den originale innredningen fra 1951.



Grønnere fellesområder enn det Stig har, finnes knapt. Her er det kun grønne plener mellom husene, ingen asfalterte eller hellebelagte områder.

### Fester og hobbyrom

– Samholdet var sterkt på den tiden, det var ofte sammenkomster og fester både for barn og voksne. Et disponibelt kjellerrom i et av husene ble gjort om til hobbyrom for barna. Her var barn fra 2–3 årsalderen og oppover samlet. Barna ble inndelt i aldersgrupper, og for de minste leste vi eventyr og barnebøker. Det ble laget mange fine gjenstander, det ble spilt sjakk, det ble arrangert skauturer, teater- og museumsbesøk. Det var alltid noen foreldre som påtok seg dette arbeidet frivillig, sier hun.

– Hver 17. mai hadde vi et 17. maitog med egen flott silkefane, minnes Grethe Stenersen.

– På den var det brodert en stige med 11 trinn som symboliserte borettslagets 11 hus.

– Ved innflyttingen i 1951 var det bare noen villager på oversiden av vårt boligfelt. Her var det bare skau og fotballbane, og Årvoll gård var i drift med kuer, hester og andre husdyr. Det var som å flytte på landet, men dette endret seg jo etter hvert, sier hun og legger til at selv om de ikke er like mange eldre her som tidligere, er samholdet fremdeles bra.

– Vi går fortsatt på turer i skauen sammen, og det er fremdeles mulighet for en fest eller to, selv om det nok ikke er som i gamle dager, sier hun.



Thorleif Pedersen har også bodd i Stig borettslag i 50 år. Her viser han frem en flott gammel vannpumpe på fellesområdet.



# Stig borettslag

## «I regi av borettslaget» Arrangementer for små og store

14. SKIRENN  
(Stig borettslag)

Søndag den 3/2-74 klokken 10.00 blir det skirenn for alle barn fra 5 år. Boller og saft blir servert til alle deltager gratis. Ingen kontingent. Alle får premie.

OBS! Ta med det gode humør. Påmelding hos Ramberg Selvbyggerun i

ARRANGØRER: Ramsandhatt.

Arrangørene for skirennen i 1974, var «Ramsandhatt». Det var tenåringene fra familiene Ramberg, Sandnes og Hatterud.



Juletreffester er et populært arrangement. Her ser vi at julenissen har kommet på besøk under juletreffesten på Årvoll Gård i 1994.



Selvbyggerveien 14, juni 1981. Det første huset som fikk nye verandaer.



Skirennets start og mål var i 1975 utenfor Selvbyggerveien 16.



Dugnadsånden er ikke like bra i dag som for 50 år siden. Det har blitt vanskeligere å få folk med sier «gamle-kara». Men noen møter opp. Her ser vi et glimt fra dugnaden 4. september 1999 der blant annet flaggstangen skulle males. Dugnad og sosialt samvær hører sammen og borettslaget arrangerer grillfest for dugnadsgjengen i etterkant av dugnadene.



Stig Hobbyklubb holdt det gående i over 20 år. Hobbyrommet ble innredet i kjellerrommet i Selvbyggerveien 12. Her var det trangt om plassen men stor stemning under alle slags aktiviteter fra håndarbeide til filmfremvisning-er. Dette bildet er tatt tidlig på sekstitallet.



# Stigborettslag

## Generalforsamling og styreformenn

**1. oktober 1951: Konstituerende møte ble avholdt mandag 1. oktober 1951, med følgende deltakere: Malmer, Myhre, Kristensen, Pettersen, Teien, Pedersen, Olsen, Rød, Haraldsen og Johansen. Dette resulterte i det første styret (konstituert) i Stig borettslag med Malmer som formann og Gerd Myhre som sekretær, Harald Kristensen, Enok Pettersen, Oskar Olsen og Thorleif Pedersen som øvrige styremedlemmer i tillegg til Rød som representant for leietagerne på hyblene. Det konstituerte styret satt over vinteren til lagets første ordinære generalforsamling på våren året etter.**

### Styreformenn fra 1952 til idag

1952-53:	Hermund Malmer	1974-75:	Harald Kristensen
1953-60:	Bjørn Schjerven	1975-77:	Cato Corell
1960-61:	Sverre T. Myhre	1977-79:	Erling Syverud
1961-62:	Sverre Bergh-Smith	1979-82:	Grethe Jacobsen
1962-64:	Odd Roger Hammerstrøm	1982-85:	Steinar Grimsrud
1964-66:	Erling Grøttheim	1985-97:	Odd Roger Hammerstrøm
1966-73:	Erling Syverud	1998-99:	Erling Syverud
1973-74:	Erik Brandt	1999-01:	Stein Talleraas



### En liten hilsen og takk til oss sjøl

Stig fikk sitt første styre i løpet av høsten 1951, ifølge protokollene nærmere bestemt den første oktober. Det er derfor ikke så galt når vi feirer borettslagets femtiårsdag den femte oktober.

Folk har altså bodd her i femti år, noen har reist og andre har kommet - fremdeles bor det femten av de opprinnelige i borettslaget. Jeg tror jeg har alle beboere bak meg når jeg i ettertid sender en takk til de som var med å starte Stig borettslag, til de som var med å bygge og til alle som har vært med å bidratt - fra ungdommens år og fram til en moden femtiåring.

Sjøl om mange sikkert kunne tenke seg forbedringer, spesielt når det gjelder bygningsmassen, er det, etter min mening, mange gode kvaliteter lagra i både bygningene og utearealet. Det er kvaliteter vi i borettslaget veit å sette pris på i dag, og som vi må ta vare på og pleie i framtida. Ingen av disse kvalitetene har kommet av seg sjøl - de er møysommelig opparbeida av beboerne gjennom femti år.

Vi ser at folk som har vokst opp her vender tilbake med familie, til et trygt og positivt oppvekstmiljø. Det fins det allerede eksempler på familier som bor her med fleire generasjoner!

For at vi skal kunne bevare disse godene, er det viktig at alle tar sitt ansvar og sin del av «byrden» med å vedlikeholde og utvikle - ikke bare det tekniske som bygninger og uteområder, men også det sosiale fellesskapet. Vi har mange utfordringer internt i borettslaget, i nærmiljøet og bydelen.

Styret har gjennom det siste året forsøkt å ta tak i ansvaret vi føler at vi har overtatt fra «forrige generasjon»; et felles ansvar for borettslaget. Et ansvar som gir seg resultat i at vi bruker dugnader både sosialt og praktisk til å beholde et positivt miljø. Dette er ikke nytt her i gården, vi har femti års erfaring å ta med oss - men vi har nye utfordringer og behov som vi må forsøke å tilpasse til behovet for fellesskap.

Vi ønsker oss alle ei framtid der beboere, store og små, unge og gamle, føler seg hjemme og trygge. Et sted folk som vokser opp og flytter ut, gjerne vender tilbake til når de har stifta familie. Det er for meg kanskje det viktigste kvalitetstegnet et bomiljø kan ha.

...så, gratulerer med dagen, Stig, og lykke til med de neste 50!

Stein Talleraas